

ARCANA

ACADEMY

ARCANA

ACADEMY

ELISE KOVA

ARKÁNUM AKADÉMIA

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Arcana Academy by Elise Kova
Published in the United States by Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York

Fordította
Benkő Ferenc

Borítóterv
Cocorrina

ISBN 978-963-636-538-7

Minden jog fenntartva

Copyright © 2025 by Elise Kova
Hungarian edition © Kossuth Kiadó, 2025
Hungarian translation © Benkő Ferenc, 2025

Jennynek
Köszönöm, hogy hittél bennem!

MEGADÁS VAGY HALÁL. A Halazar börtönben ez a választék. Tőlem egyikre se számítsanak.

Két ór közeledik a cellámhoz. Az első egy bosszantóan fényes lámpást hoz. Legalább egy éve nem láttam a napot, így a puszta lámpafény is elvakít.

Korai még, hogy újra elvigyenek. Arra számítok, hogy továbbmennek, de megállnak az ajtómnál. Egyik sem ismerős, Glavstone igazgató nem győzi váltogatni őket – aki túl sokáig marad, túl sokat megtudhat.

– Clara Graysword? – *Graysword*, mint minden elárvult és utcára tett gyermek Koronavárosban. Ezt kaptam, amikor elfog-

tak. Ez közli a világgal, hogy nincs családom, akikre szégyent hozhatnék.

Válasz gyanánt felszegem az állam.

– Audienciára rendelték! – A férfi felemeli a lámpását, mintha meg akarna nézni magának a rácsokon át. Sok öröme nem telik bennem, megrohadni zártak ide, és olyan is a külsőm.

– Hű de hivatalos! – Elfűl a hangom, a torkom szárazabb, mint a tiszafa hamuja. – Kihez? – Az örök válasz helyett kulcsot dugnak az ajtóm súlyos lakatjába.

Ezt a lakatot általában hetente egyszer nyitják ki, és három napja már eljöttek értem. Csak azért engednek ki, hogy bedugjanak Glavstone igazgató irodájának rejtett mellékfülkéjébe, ahol tarotkártyákat festek neki cserébe minden csipetnyi kényelemért, amit ez a kripta nyújthat. De ellenszolgáltatás nélkül is vállaltam volna. Így éles elmével és ügyes kézzel várhatom a szabadulást.

Mert vagy önerőből, vagy családi segítséggel, de ki fogok jutni. *Nem itt fogok megdőglenni.*

Az örök félreállnak, én pedig a köztük nyíló hézagba lépek. Mihelyt a szemem megszokja a lámpafényt, minden addiginál tisztábban láthatom a rabságom helyét – és visszasírom a sötétséget.

A húsz Nagy Arkánusra mondom, a Halazár rémesebb mindennél!

A falakat vastagon lepi a mocsok, a vér és mindaz, amiről tudni sem akarom, hogy micsoda. Csak elképzelem a mindent betöltő bűzt – olyan régóta ostromolja az orromat, hogy már semmit nem érzek.

A fogolytársaim ránk sziszegnek, aztán az árnyaik védelmébe futamodnak a lámpás éles fénye elől. Állatokká váltak, a testüket rongyok fedik, mint az enyémet, négykézláb kúsznak a koszban.

A rabok elméje és teste megadta magát a sötétségnek. Hiszen ez az Oricalis Királyság legkegyetlenebb börtöne, a legalávalóbbaknak. Gyilkosok, erőszaktevők, ártatlanok bántalmazói, és persze a

magamfajták... akik nem *átallnak* arkánumokat használni a korona felügyelete nélkül.

Egy ismeretlen folyosóra kísérnek, onnan fel egy keskeny lépcsőn. A hátam mögötti őr keze a kardgombján pihen, de minek vonná ki? Semmi szükség burkolt fenyegetésekre, mikor itt a kimondatlan kérdés: *Hová mehetnél?*

A lépcső tetején egy lőrésből jeges légroham csap az arcomba. Kinézek a tajtékozó folyóra. Pirkad, netán alkonyodik? Ki tudja, mikor be van borulva. Ettől még önkéntelenül hunyorgok. Csak hegyeket látok; nyugatra nézek, el a várostól.

Olyan tiszta levegőt lélegzek, hogy csípi a tüdőmet. A magamfajta nyomorulton már a friss levegő is kifog?

– Gyerünk, mozgás! – taszigál a hátam mögötti őr. Megbotlok, a falba kapaszkodok, tövestől otthagynom az egyik törékeny körmömet. De a testem már annyi mindent kiállt, hogy alig veszem fel a fájdalmat.

Megállunk egy ismeretlen ajtó előtt. Egy felhők közül kiemelkedő magányos kard faragványa díszíti. A hegyén korona ékeskedik, a pengét rózsaindák fonata övezi.

El sem lehet téveszteni – ez a Kardok Ásza. A szín első lapja. Az Oricalis királyi család jelképe. Az ajtót ezüstvértes őrpár vigyázza. Nem városi fogdmegek vagy börtönőrök, hanem *királyi lovagok*. Stellisnek hívják őket. Elit osztag, a királyság legjobb harcosainak krémje, akik felesküdték, hogy megvédik a Koronát és a törvényeit. Beszélik, hogy a képzettségüket csak a kegyetlenségük múlja felül. A sisakjuk fülvédőjére karcolt kardlegyezőkből galambfehér és hollófekete tollbokréták ágaskodnak.

Egy pillanatig mintha nem is a Halazarban lennék, visszatérek a Koronavárosban töltött utolsó óráimhoz, amikor egy ugyanilyen páncélos Stellis lefogott az Akasztott Ember klán egyik bírāja előtt. Emlékszem az arcomhoz simuló hideg köpadlóra, ahogy birokra

kelt az arcpirító szégyennel. Figyelmeztettek, hogy csapdába sétálok, mégis megtettem.

Erőnek erejével őrzöm a nyugalمامat. A kezem se remegjen. Hogy a jelenben maradjak, pedig a fejemben a bíró szavai visszhangoznak: *A Korona a Halazarban letöltendő életfogytiglanra ítéli.*

– Fenség, meghoztuk a foglyot – szól be az ajtón a Stellis-lovag.

Fenség? Ne. Ne, ne, ne. Egy hajszál választ el attól, hogy a nyakamba szedjem a lábam.

– Hozzák be – követeli egy hang, alig több, mint egy futó árny suttogása, és annyira meleg, mint a legsötétebb téli éjszaka.

A kitáruló ajtó mögött olyan pompázatos terem fogad, aminek semmi helye a Halazarban. Az ajtót tiszafa szekrények fogják közre – a fényűzés jele, hogy tintához való korom helyett bútort készítettek az anyagból. A hideget súlyos bársonyfűggönyök tartják kint, csak kósza fénypázmák jutnak át rajtuk.

A káprázatos pompától megrökönyödök. A két füles fotel egyikében a szobához illő fenséges, koromfekete öltözékű férfi terpeszkedik, magát Glavstone igazgatót használva számolynak.

A börtönparancsnok izmos karja remeg a másik férfi sarkának súlyától – és a testét lepő ezernyi vágástól. Fakó bőrén a vérző vágások brutális kínzásról árulkodnak.

Élvezettel mosolyognék az igazgató megaláztatása láttán, ha nem állna égnek minden egyes szőrszálam. *Vészély!*, súgja a fotelben ülő férfi puszta kisugárzása. Mintha a fény is félne tőle.

Kaelis herceg, az Oricalis Királyság urának második fia a háromból, a fordult kártyák mestere, az Arkánium Akadémia igazgatója. A herceg egy egész nemesi klánt porrá rombolt. A neve a kétségbeesés szimbóluma szerte Oricalisban. Anyám gyilkosa, legalábbis minden erre mutat... s egyben ő dugott a Halazar börtönbe.

– Clara Graysword. – Lassan beszél, mintha fájna neki kiejteni. Ha a „Graysword” bosszantja, bármit megadnék, hogy halljam a szájából az igazi nevemet. De azt hét lakat alatt őrzöm.

– Királyi fenség! – Tompa, már-már unott hangsúlyt erőltetek magamra. Mintha nem azzal töltöttem volna az elmúlt év minden hónapját, hogy a nevét átkoztam, és bosszút forraltam ellene.

– Leülni. – Ajkán somolygás játszik.

Legszívesebben pofán köpném. De engedelmeskedem, belépek, és megkerülöm a börtönigazgató körül terjeszkedő vértócsát. Menet közben alaposabban megnézhetem a sebeit. Vágások százai, mindegyik makulátlan, tiszta metszés, még a vastag bőrkabátja sem állhatott nekik ellen. Hallottam már, milyen pusztításra képes egy képzett arkánista kezében a Kardok Lovagja. De a saját szememmel még sosem láttam a hatását – és soha nem gyűlöltem senkit annyira, hogy bevessem ellene.

Legalábbis amíg meg nem ismertem Kaelist.

Helyet foglalok a herceggel szemben, ugyanolyan nyíltan méregetem, mint ő engem.

Kaelis maga a testet öltött zordság, a férfiasság legkegyetlenebb fokának művészi megtestesülése. Fekete, kapcsos bőrcsizmája tükrösen csillog. Testhez álló nadrág simul az erős combjára. Gombos gallérú fekete ingét csaknem teljesen eltakarja a túlméretezett kabátja, amire ügyes kézzel, ezüstdénnával kardok ezreit hímezték. A nyakába kanyarított láncról pedig sötét, lapos acélkard lóg, a gombján koronával. Mélylila, majdnem fekete fürtjei zilált hullámokban omlanak az arca köré, örökös árnyat vetve a szemére.

A megtestesült hatalom és méltóság, én magam pedig nem is lehetnék különbözőbb: a csontjaim szinte átdöfik a vékony bőrrömet. A hajamat, ami sem a tartásával, sem a barna színével nem volt különösebben figyelemre méltó, itt a börtönben durván fülhosszig

vágták – a Halazar mélyén amúgy is képtelenség lenne kifésülni. A rabruhám szakasztott olyan, mintha az érkezésem óta viselném, mert így is van.

– Ha tudod, ki vagyok, nyilván sejtet, miért jöttem. – Az ajkához emelte egymáshoz illesztett ujjbegyeit.

– Gyanítom, fenség. – A címe marja a nyelvemet.

– Jó. Az még jobb, hogy még működik a beszélőkéd. A Halazarban megesis, hogy az ember... elhallgat – dörmögi.

Elhallgat? Úgy érti, megtörik. Ripityára. Persze, ezen az átkos helyen kevesen vannak, akikért kár lenne. De mindenhol akadnak ártatlanok, mint én, akiket csupán azért büntettek meg, mert megpróbálták jobbá tenni a saját életüket és a szeretteikét.

Kaelis a kabátja belső zsebébe nyúl, és elővesz egy kézzel festett, lélegzetelállítóan részletes mintájú kártyapaklit. Micsoda színek és jelképek! Minden ecsetvonás makulátlan. A pakli tökéletesen illik hosszú, kecses ujjai közé. Herceghez méltó tarot. Elviselhetetlen gondolat, hogy egy magafajta alak is alkothat ilyen szépséget.

Mit nem adnék, ha mindet közelről megnézhetném! A földön épp elvérzik valaki, szemközt pedig az ősellenségem ücsörög, de engem csak a döbbenetes mestermunka érdekel. Remeg a kezem, miközben megkeveri a paklit, és színpadiasan kikap belőle egy lapot ahelyett, hogy varázslattal hívná elő.

– Lenne néhány kérdésem, Clara. S bár nyilván az igazmondás csimborasszója vagy, attól tartok, egyszerűen nem hihetek holmi fegyencnek.

A tenyerére teszi a kiválasztott kártyát. Kardok Kilences. Egy ágyban fekvő nő, félig betakarva, kilenc penge szegezi a matrachoz, az arca a kín maszkja.

Legalább egy nap rámehetett a festésre. A részletessége – s vele a kártyába plántált erő – egyszerűen elképesztő. De a csodálkozásomat rettegés felhőzi. Mert tudom, mit jelent ez a kártya, és azt is,

mi következik. Meglep, hogy nem használták rajtam a tárgyalásom idején. Azt gyanítom, csak azért, mert a sorsom már a tárgyalás kezdete előtt megpecsételődött. A magamfajtára kár egy lapot is elvesz-tegetni.

– Lennél szíves? – mondja. Mintha lenne választásom azon kívül, hogy mindenre készen a Kardok Kilencesre teszem a tenyerem.

Ezüst villanás – mire hideg fehér lángok lobbantják el a kártyát. A tűz kilenc fény- és árnynyárssá alakul, fájdalommentesen a kezembe mélyednek, hogy összekössék a tenyerünket. A herceg szeme merő hév.

Tetőtől talpig megborzongok, és egy pillanatra megfeledkezek magamról, ahogy a mágia gyökeret ver. Az elhanyagolt és meggyötört testemből elillanó feszültség ellazítja a vállamat. *Nyugalom!*, súgja a kártyába zárt mágia, *lazíts!*

– A neved?

– Clara – vágom rá. Pedig már tudta. Az egyik villódzó kard elpárolog.

– És miért vagy itt, Clara? – Csak szórakozik velem.

– Mert az Arkánum Akadémia elvégzése és klánba osztás nélkül festettem, árultam és használtam tarot-kártyákat, ami törvényellenes – felelem. Mintha szavakat adnának a számba. Mintha a torkomat mozgató láthatatlan szálak csikarnák ki belőlem őket.

Újabb kard tűnik el.

Azt inkább nem teszem hozzá, hogy ha nem lenne ő, a családja, és az arkánumok oktatását szabályozó törvényeik, akkor a magamfajta, pénz és kapcsolatok nélküli senkik nem kényszerülnének ilyesmire. Hiszen a királyság köznépe csak a magamfajta törvényen kívüli festőknek hála ismerheti az arkánumok áldásos hatását.

– A törvénytelen festés juttatott a Halazarba. – Csettint a nyelvvel. – És, mi következett azután, hogy bebörtönöztek a bűneidért?

– Kártyákat festettem Glavstone igazgató parancsára.
– Te szajha – acsarog az igazgató, és úgy veti rám a sárga szemét, mintha kettőnk közül én lennék az aljas áruló.

– Mond valamit – vetem oda félvállról. A herceg csak nem... kuncog?

De egy gyors fejrázással félresöpör minden derűt.

– Az elmúlt évben hány kártyát festettél az igazgatónak?

– Több százat, de talán ezret is. – A válaszom homályos, de őszinte. Nemigen számolgattam. – Naponta néha órákig. – A negyedik kard is eltűnik.

– Melyik színből?

– Mindegyik kicsiből. – *Öt.*

– Nagy Arkánumot?

– Nagyot nem tudok festeni; senki nem tud – felelem határozottan. *Hat.* Az a mágia rég elveszett – ha létezett egyáltalán –, mostanra pedig legendának számít.

Vigyorra rándul az ajka.

– Ha értenél hozzá, Nagy Arkánumot is festettél volna?

– Egy próbát megér – ismerem el. Anya, aki az arkánumtanárom volt, a lelkemre kötötte, hogy sose próbálkozzak – mert még soha senkinek nem sikerült, és jobban járok, ha másra használom a tehetségemet. És mert ez akkor is szerencsétlenséghez vezetne, ha sikerrel járnék. De mindig nehezemre esett betartani a szabályokat egy kínlkozó lehetőség láttán. Ha tudnám, hogyan lássak hozzá, biztosan tettem volna már egy próbát.

Két kard marad.

Kaelis herceg félrehajtja a fejét, úgy tanulmányoz, mintha valami kicsi állat lennék.

– Nos, akkor úgy tűnik, mégsem tanultál az itt töltött időből – közli komoran. – A magadfajtákkal, akik megzavarják az arkánumok törékeny rendjét, akik a társadalmunkat veszélyeztetik azzal, hogy

képzetlenek kezébe adják a hatalmat... és akik képtelenek tanulni a hibáikból, példát kell statuálnunk. Mit gondolsz, veled milyen példát statuáljak?

– Enyhét. – Erre még én sem tudom megállni a vigyorgást.

Felhorkan, és a sunyi mosolya – mint egy lecsapni készülő macskáé – fülig érő ragadozóvagyorra szélesedik. Egyetlen kard marad, egyetlen kérdés. Attól félek, a legrosszabbat tartogatta utoljára. Lélekben felkészülök.

– Ki volt az?

– Ki volt mi? – Fájdalom hasít a kezembe, felcikázik a karomon. A mellébeszélés ára.

– Az Arkánum Akadémia melyik tagja gondoskodott róla, hogy te és a kis bandád hozzáférjen a forrásaimhoz?

Pattanásig feszítem az állam. Sajog a fogam. *Ne. Ne!* darálom magamban. Nem mondom ki a nevét. Még akkor sem, ha úgy érzem, mintha egy láthatatlan kés komótosan lehámozná a bőrömet a csuklómtól a vállamig.

– Én... én... – próbálok hárítani. A fájdalomtól köd borul az agyamra. A karomat mintha fortyogó savba mártanám.

Kaelis lelódítja a lábát Glavstone hátáról, és felém hajol. A kezünkbe mélyedő mágia fénye kísértetiessé teszi halovány vonásait, és elmélyíti az árnyakat beesett orcáján és a szeme alatt.

Elnézve őt az ember könnyen el tudja képzelni, hogy igazak a pletykák, és tényleg az üresség szülötte – a fordított arkánumok ura, egy fürtelem, ami csak a szóbeszédekben létezik. És hogy az egyik ilyen kártya torz mágiájával elsöpörte a Remete klánt, csak emlék maradt utána.

– Halljam.

Megfeszítem az állam, és csendben maradok. Vállalom a büntetést, hogy a szeretteimnek ne kelljen. Még csak az kéne, hogy elveszítsek még valakit, aki fontos nekem. Ráadásul *miatta*.

– Mi tagadás, lenyűgöző, hogy ennyi fájdalmat kibírsz, főleg ilyen rossz bőrben.

Rávicorgok. A bőröm alatti kardok elérik a mellkasomat. A tüdőmben vajúgnak.

– De tudod, hogy a fájdalom csak rosszabb lesz. Halljam hát, Clara... Ki lopott nyersanyagot az Arkánium Akadémiától?

– Egy... diák... – Röpke megkönnyebbülés, de sem a kezembe mélyedő fénylő kard, sem a kín nem illan el.

A makacsságom furcsamód derűt lobbant a szemében. Mégis kitart.

– Tudod jól, mit akarok: egy *nevet!*

– A Clara is egy név. – Küszködve keresek egy kiskaput, amivel kikerülhetem a választ. Sajgó torokkal táncolok el az igazság elől, amiről a mágia tudja, hogy a gazdája akarja. Ezer kés fúródik az izmaimba; csillagrobbanás a szemem előtt. A gyengeség miatt kis híján elájulok a fájdalomtól.

A marka az enyémre feszül, mire mindkettőnk keze megremeg. Mintha erővel kötné a testemhez a tovatűnő tudatomat.

– Hogy hívják a diákokat vagy diákokat, akinek a révén hozzáfértél az akadémiának fenntartott alkotóeszközökhöz? – morogja.

– Arina. – A szó úgy röppen ki belőlem, mint nyíl az idegről. Kiröppen a Halazar börtönből, át a folyón, egyenesen az akadémia erődjébe. Oda, ahol a kishúgom – az egyetlen élő vérrokonom – tanul. De valószínűleg nem sokáig. A gyengeségem most ítélte halálra. Dermesztő rettegés söpör végig rajtam, kegyetlenebb a legkíméletlenebb teleknél.

– Remek. Nem hagyott ez nyugodni. – A herceg elveszi a kezét, és eltompul az ezüstös fény. A fájdalom elillan, de a világ súlya zúdul a nyakamba. Minden erőmre szükségem van, hogy ne roskadjak vissza a székbe.

Feláll, fölém magasodik.

– Rád pedig már nincs szükség.

Ahogy felnézek rá, meg se próbálom leplezni a szemembe kiülő gyűlöletet. De a megvetésem csak még jobban felizgatja. *Beteg rohadék.*

– Elrendelem, hogy alkonyatkor kivégezzenek, Clara Graysword. – Láthatóan végtelen örömmel tölti el az ítélet.

– Micsoda?! – A hangom elfúl a döbbenettől. Arra ítélték, hogy itt dögljek meg... de még lélegezem. Szökést tervezek. Még él bennem a remény, legyen az bármilyen halvány.

Kaelis elindul az ajtó felé, a Stellisek egy odavetett parancsára felnyalábolják Glavstone-t, és kicipelik a szobából.

Hátrasandít.

– Élvezd az életed utolsó óráját, arkánumaruló!

Becsapja, majd bereteszeli maga után az ajtót.